

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
יוצא העבד בחותם שבצוארו, אבל לא בחותם שבכסותו.	גופא, אמר שמואל:											◊	נה.
יוצא העבד בחותם שבצוארו, אבל לא בחותם שבכסותו.	תניא נמי הכי:											■	נה.
לא יצא העבד בחותם שבצוארו, ולא בחותם שבכסותו, זה זה אין מקבלין טומאה.	ורמינהו:											⚡	נה.
ולא בזוג שבצוארו, אבל יוצא הוא בזוג שבכסותו, זה זה מקבלין טומאה.												⚡	נה.
ולא תצא בהמה לא בחותם שבצוארה ולא בחותם שבכסותה, ולא בזוג שבכסותה ולא בזוג שבצוארה, זה זה אין מקבלין טומאה.												⚡	נה.
לימא: הא - דעבד ליה רביה, הא - דעבד איהו לנפשיה												⚡	נה.
לא, אידי ואידי - דעבד ליה רביה, וכאן - בשל מתכת, וכאן - בשל טיט.												!	נה.
דבר המקפיד עליו רבו - אין יוצאין בו, דבר שאין מקפיד עליו - יוצאין בו.	וכדרב נחמן אמר רבה בר אבוא:											!	נה.
הכי נמי מסתברא, מדקתני זה זה אין מקבלין טומאה, אי אמרת בשלמא של מתכת - הני הוא דלא מקבלי טומאה, הא כלים דידהו - מקבלי טומאה. אלא אי אמרת בשל טיט תנן, הני הוא דלא מקבלי טומאה, הא כלים דידהו מקבלי טומאה?												■	נה.
כלי אבנים כלי גללים וכלי אדמה אין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים	והא תניא:											■	נה.
אלא שמע מינה: של מתכת, שמע מינה.												■	נה.
ולא בזוג שבצוארו, אבל יוצא הוא בזוג שבכסותו.	אמר מר:											■	נה.
זוג שבצוארו אמאי לא - דילמא מיפסיק ואתא לאיתווי, זוג שבכסותו נמי, ליחוש דילמא מיפסיק ואתי לאיתווי?												⚡	נה.
הכא במאי עסקינן - דמיחא ביה מומחא, וכדרב הונא בריה דרב יהושע.												!	נה.
כל שהוא ארוג - לא גזרו.	דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:											!	נה.
לא תצא בהמה לא בחותם שבצוארה ולא בחותם שבכסותה ולא בזוג שבצוארה ולא בזוג שבכסותה, זה זה אין מקבלין טומאה	אמר מר:											■	נה.
וזוג דבהמה אין מקבלין טומאה?												⚡	נה.
זוג של בהמה - טמאה, ושל דלת - טהורה, של דלת ועשאו לבהמה - טמאה, של בהמה ועשאו לדלת, אף על פי שהיברו לדלת וקבעו במסמרים - טמא, שכל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה, ואין עולין מידי טומאתן אלא בשינוי מעשה	ורמינהו:											⚡	נה.
לא קשיא, הא - דאית ליה עינבל, הא - דלית ליה עינבל.												!	נה:
מה נפשך: אי מנא הוא - אף על פי דלית ליה עינבל, אי לאו מנא הוא - עינבל משוי ליה מנא?												⚡	נה:
אין, כדרכי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן												!	נה:
מנין למשמיע קול בכלי מתכות שהוא טמא - שנאמר (במדבר לא) כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש אפילו דיבור יבא באש.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											!	נה:
במאי אוקימתא - בדלית ליה עינבל												⚡	נה:
ולא בזוג שבצוארו אבל יוצא הוא בזוג שבכסותו זה זה מקבלין טומאה	אימא מציעתא:											⚡	נה:
אי דלית ליה עינבל - מי מקבלי טומאה?												⚡	נה:
העושה זגין למכתשת ולעריסה ולמטפחות ספרים ולמטפחות תינוקות, יש להם עינבל - טמאין, אין להם עינבל - טהורין, ניטלו עינבליהן - עדיין טומאתן עליהם	ורמינהו:											⚡	נה:
הני מילי - בתינוק דלקלא עבידי ליה, אבל גדול - תכשיט הוא ליה, אף על גב דלית ליה עינבל.												!	נה:
ניטלו עינבליהן עדיין טומאתן עליהן.	אמר מר:											■	נה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
למאי חזו?												⚡	נה:	
הואיל שההדיוט יכול להחזירו.	אביי:											!	◊	נה:
הזוג והעינבל חיבור	מתירבא:											⚡	◊	נה:
וכי תימא: הכי קאמר, אף על גב דלא מחבר - כמאן דמחבר דמי												!	◊	נה:
מספרות של פרקים ואיזול של רהיטני - חיבור לטומאה, ואין חיבור להזאה.	והתניא:											⚡	◊	נה:
מה נפשך, אי חיבור הוא - אפילו להזאה, ואי לא חיבור הוא - אפילו לטומאה נמי לא	ואמרינן:											⚡	◊	נה:
דבר תורה, בשעת מלאכה - חיבור בין לטומאה בין להזאה, שלא בשעת מלאכה - אינו חיבור לא לטומאה ולא להזאה. וגורו על טומאה שלא בשעת מלאכה, משום טומאה שהיא בשעת מלאכה. ועל הזאה שהיא בשעת מלאכה, משום הזאה שלא בשעת מלאכה.	ואמר רבה:											!	◊	נה:
הואיל וראוי להקישו על גבי חרס.	אלא אמר רבא:											!	◊	נט:
הואיל וראוי להקישו על גבי חרס.	איתמר נמי, אמר רב יוסי ברבי חנינא:											⚡	◊	נט:
הואיל וראוי לגמע בו מים לתינוק.	רבי יוחנן:											⚡	◊	נט:
ורבי יוחנן לא בעי מעין מלאכה ראשונה?												⚡	◊	נט:
(ויקרא טו): וכל כלי אשר ישב עליו וגו', יכול כפה סאה וישב עליה, כפה תרקב וישב עליה - יהא טמא, תלמוד לומר: אשר ישב עליו הוב - מי שמייוחד לשיבה, יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתו.	והתניא:											⚡	◊	נט:
במדרסות אומרים עמוד ונעשה מלאכתו, ואין אומרים בטמא מת עמוד ונעשה מלאכתו.	רבי אלעזר:											⚡	◊	נט:
אף אומר בטמא מת עמוד ונעשה מלאכתו	רבי יוחנן:											⚡	◊	נט:
איפוך קמייתא.												!	◊	נט:
ומאי הוית דאפכת קמייתא? איפוך בתרייתא												⚡	◊	נט:
הא שמעינן ליה לרבי יוחנן דבעי מעין מלאכה ראשונה												!	◊	נט:
סנדל של בהמה של מתכת טמא	דתנן:											!	◊	נט:
למאי חזו?												⚡	◊	נט:
ראוי לשתות בו מים במלחמה.	רב:											!	◊	נט:
ראוי לסוך בו שמן במלחמה.	רבי חנינא:											!	◊	נט:
בשעה שבורח מן הקרב - מניחו ברגליו, ורץ על קוצין ועל הברקנים.	רבי יוחנן:											!	◊	נט:
מאי בין רב לרבי חנינא?												^	◊	נט:
איכא ביניהו: דמאיס.												!	◊	נט:
בין רבי יוחנן לרבי חנינא												^	◊	נט:
איכא ביניהו: דיקיר.												!	◊	נט:
ולא בעיר של זהב.													◊	נט:
מאי בעיר של זהב?													^	נט:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שכת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ירושלים דדהבא, כדעבד ליה רבי עקיבא לדביתו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										!	◊
לא תצא אשה בעיר של זהב, ואם יצתה - חייבת חטאת, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]										♦	◊
לא תצא, ואם יצתה - פטורה.	חכמים:										♦	◊
יוצאה אשה בעיר של זהב לכתחלה.	רבי אליעזר:										♦	◊
במאי קמפילגי?											^	
משוי הוא	רבי מאיר סבר:										♦	!
תכשיט הוא, דילמא שלפא ומחויא ליה ואתיא לאתויי.	רבנן סברי:										♦	!
מאן דרכה למיפק בעיר של זהב - אשה חשובה, ואשה חשובה לא משלפא ומחויא.	רבי אליעזר סבר:										♦	!
כלילא, רב אסר	[רב]										♦	◊
שרי.	שמואל:										♦	◊
דאניסכא - כולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי - דארוקתא.												■
אניסכא עיקר	מר סבר: [רב]										♦	■
ארוקתא עיקר.	ומר סבר: [שמואל]										♦	■
דארוקתא - דכולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי - דאניסכא	רב אשי מתני לקולא:											■
דילמא שלפא ומחויא ואתי לאתויי	מר סבר: [רב]										♦	■
מאן דרכה למיפק בכלילא - אשה חשובה, ואשה חשובה לא שלפא ומחויא.	ומר סבר: [שמואל]										♦	■
בפירוש אמרת לן משמיה דרב כלילא שרי.	רב שמואל בר בר חנה לרב יוסף:											■
אמרו ליה לרב: אתא גברא רבה אריכא לנהרדעא ומטלע, ודרש: כלילא שרי.											■	○
מאן גברא רבה אריכא דאיטלע - לוי. שמע מינה: נח נפשיה דרבי אפס, ויחייב רבי חנינא ברישא, ולא הוה ליה איניש ללוי למייתב גביה, וקאתי להכא.	אמר: [רב]										○	◊
ודילמא נח נפשיה דרבי חנינא, ורבי אפס כדקאי קאי, ולא הוה ליה איניש ללוי למייתב גביה, וקאתי להכא?											⚡	
אם איתא דרבי חנינא שכיב - לוי לרבי אפס מיכף הוה כייף ליה.											!	◊
ותו, דרבי חנינא לא סגי דלא מליך.											!	◊
דכי הוה קא ניחא נפשיה דרבי, אמר: חנינא ברבי חמא יתיב בראש.	[רבי]										○	!
וכתיב בהו בצדיקים (איוב כב) ותגור אמר ויקם לך וגו'											■	!
כלילא שרי, נפיק עשרין וארבע כלילי מכולה נהרדעא.	דרש לוי בנהרדעא:											■
כלילא שרי, ונפקו תמני סרי כלילי מחדא מבואה.	דרש רבה בר אבוה במחוזא:											■
קמרא שרי.	רב יהודה אמר רב שמואל:											■
דארוקתא	איכא דאמרי:											■
מידי דהוה אטלית מוזהבת.	ואמר רב ספרא:											■

<p> disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>	<p> statement-מימרא ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■ </p>
--	---

שכת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
דאניסכא	ואיכא דאמרי:										■	◊	ט:ג	
מידי דהוה אאבנט של מלכים.	ואמר רב ספרא:										■	◊	ט:ג	
קמרא עליו המיינא מא?	רבנא לרב אשי:										^	◊	ט:ג	
תרי המייני קאמרת	אמר ליה: [רב אשי]										!	◊	ט:ג	
האי רסוקא, אי אית ליה מפרחייא - שרי, ואי לא - אסיר.	רב אשי:										■	◊	ט:ג	
ולא בקטלא.											■	<	ט:ג	
מאי קטלא?											^	◊	ט:ג	
מנקטא פארי.											!	◊	ט:ג	
נזמים											■	<	ט:ג	
נזמי האף.											■	◊	ט:ג	
ולא בטבעת שאין עליה חותם											■	<	ט:ג	
הא יש עליה חותם - חייבת, אלמא: לאו תכשיט הוא.											■	◊	ט:ג	
תכשיטי נשים טמאים, ואלו הן תכשיטי נשים: קטלאות, נזמים, וטבעות. וטבעת בין שיש עליה חותם בין שאין עליה חותם, ונזמי האף.	ורמינהו:										■	⚡	ט:ג	
לא קשיא הא - רבי נחמיה, הא - רבנן.	ואמר רבי זירא:										!	◊	ט:ג	
היא של מתכת וחזתמה של אלמוג - טמאה, היא של אלמוג וחזתמה של מתכת - טהורה	דתניא: [רבנן]										♦	!	◊	ט:ג
מטמא.	רבי נחמיה:										♦	!	◊	ט:ג
בטבעת - הלך אחר חזתמה, בעול - הלך אחר סמלוניו, בקולב - הלך אחר מסמרותיו, בסולם - הלך אחר שליבותיו, בערסא - הלך אחר שלשלותיו	שהיה רבי נחמיה אומר:										■	!	◊	ט:ג
הכל הולך אחר המעמיד.	הכמים:										■	!	◊	ט:ג
לצדדים קתני יש עליה חותם - תכשיט דאיש, אין עליה חותם - תכשיט דאשה.	רבא:										!	◊	ט:ג	
טמאה אשבת קרמית? טמאה - (במדבר לא) כלי מעשה אמר רחמנא - וכלי הוא, שבת - משום משוי אמר רחמנא, אין עליה חותם - תכשיט, יש עליה חותם - משוי.	רב נחמן בר יצחק:										!	◊	ט:ג	
ולא במחט שאינה נקובה.											■	<	ט:ג	
למאי חזיא?											⚡	◊	ט:ג	
הואיל ואשה אוגרת בה שערה.	רב יוסף:										!	◊	ט:ג	
ותהוי כבירית טהורה, ותשתרי:	אמר ליה אביי:										⚡	◊	ט:ג	
הואיל ואשה חולקת בה שערה.	אלא תרגמה רב אדא נרשאה קמיה דרב יוסף:										!	◊	ט:ג	
בשבת למאי חזיא?											⚡	◊	ט:ג	
טס של זהב יש לה על ראשה בחול - חולקת בה שערה. - בשבת - מניחתה כנגד פדתה.	רבא:										!	◊	ט:ג	
לא יצא האיש בסנדל המסומר, ולא ביחיד בזמן שאין ברגלו מכה.											■	מ	ט:ג	
ולא בתפילין, ולא בקמיע בזמן שאינו מן המומחה.											■	מ	ט:ג	

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה-O </p> <p>מקרא-key:</p>	<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>
---	---

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
ולא בשריון, ולא בקסדא, ולא במגפיים, ואם יצא - אינו חייב חטאת.														■
סנדל המסומר														■
מאי טעמא?														^
שלפי הגזרה היו, והיו נחבאין במערה, ואמרו: הנכנס - יכנס, והיוצא - אל יצא. נהפך סנדלו של אחד מהן, כסבורין הם: אחד מהן יצא, וראהו אויבים, ועכשיו באין עליהן, דחקו זה בזה והרגו זה את זה יותר ממה שהרגו בהן אויבים.	שמואל:													◇
במערה היו יושבין, ושמעו קול מעל גבי המערה. כסבורין היו שבאו עליהם אויבים, דחקו זה בזה והרגו זה את זה יותר ממה שהרגו בהן אויבים.	רבי אילעאי בן אלעזר:													◇
בבית הכנסת היו יושבין, ושמעו קול מאחורי בית הכנסת, כסבורין היו שבאו עליהם אויבים, דחקו זה בזה והרגו זה את זה יותר ממה שהרגו בהן אויבים.	רמי בר יחזקאל:													◇
באותה שעה אמרו: אל יצא אדם בסנדל המסומר.														!
אי הכי, בחול נמי ליתסך														⚡
מעשה כי הוה - בשבת הוה.														◇
ביום טוב לישתר?														⚡
(משלחין כלים ביום טוב, בין תפורין בין שאינן תפורין) אבל לא סנדל המסומר, ולא מנעל שאינו תפור	אלמה תנן:													⚡
בשבת מאי טעמא - דאיכא כינופאי, ביום טוב נמי - איכא כינופאי.														◇
תענית ציבור איכא כינופאי, ליתסך														⚡
מעשה כי הוה - בכינופאי דאיסורא, הכא - כינופאי דהתירא הוה.														!
לא אסרו אלא בירדן, ובספינה, וכמעשה שהיה	ואפילו לרבי חנינא בן עקיבא דאמר:													◇
הני מילי - ירדן, דשאני משאר נהרות, אבל יום טוב ושבת - כי הדדי נינהו														■
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד.	דתנן:													◇
לא שנו אלא לחזק, אבל לגוי - מותר.	רב יהודה אמר שמואל:													◇
וכמה לנו?														^
חמש בזה וחמש בזה	רבי יוחנן:													◇
שבע בזה ושבע בזה.	רבי חנינא:													◇
אסברא לך, לדידי - שתים מכאן ושתים מכאן ואחת בתרסיותי, לרבי חנינא - שלוש מכאן ושלוש מכאן ואחת בתרסיותי.	אמר ליה רבי יוחנן לרב שמן בר אבא:													■
סנדל הנוטה עושה לו שבע, דברי רבי נתן.	מיתביב: [רבי נתן]													◇
מתיר בשלוש עשרה.	רבי:													◇
בשלמא לרבי חנינא - הוא דאמר כרבי נתן, אלא רבי יוחנן דאמר כמאן?														⚡
הוא דאמר כרבי נהוראי	[רבי יוחנן]													!
חמש מותר, ושבע אסור.	דתניא, רבי נהוראי:													!
אתון תלמידי רבי יוחנן - עבידו כרבי יוחנן, אנן נעביד כרבי חנינא.	אמר ליה איפה לרבה בר בר חנה:													◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

שבת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חמש מהו?	בעא מיניה רב הונא מרב אשי:											⚡
אפילו שבע מותר.	אמר לו: [רב אשי]											!
תשע מאי?	[רב הונא מרב אשי]											⚡
אפילו שמונה אסור.	אמר לו: [רב אשי]											!
תפרו מבפנים מהו?	בעא מיניה ההוא רצענא מרבי אמי:											⚡
מותר, ולא ידענא מאי טעמא.	אמר ליה: [רבי אמי]											⚡ !
ולא ידע מר מאי טעמא? כיון דתפרו מבפנים - הוי ליה מנעל, בסנדל - גזרו ביה רבנן, במנעל - לא גזרו ביה רבנן.	רב אשי:											!
עשאו כמין כלבוס מהו?	בעא מיניה רבי אבא בר זבדא מרבי אבא בר אבינא:											⚡
מותר.	אמר ליה: [רבי אבא בר אבינא]											!
עשאו כמין כלבוס - מותר.	איתמר נמי, אמר רבי יוסי ברבי חנינא:											⚡
חיפהו כולו במסמרות, כדי שלא תהא קרקע אוכלתו - מותר.	רב ששת:											⚡
תניא כותיה דרב ששת:												⚡
לא יצא האיש בסנדל המסומר, ולא יטייל מבית לבית, אפילו ממטה למטה. אבל מטלטלין אותו לכסות בו את הכלי ולסמוך בו כרעי המטה	[תניא][ת"ק]											⚡
אוסר.	רבי אלעזר ברבי שמעון											⚡
נשרו רוב מסמרותיו, ונשתייר בו ארבעה או חמשה - מותר	[ת"ק]											⚡
מתיר עד שבעה.	רבי:											⚡
חיפהו בעור מלמטה וקבע לו מסמרות מלמעלה - מותר.												⚡
עשאו כמין כלבוס, או כמין טס, או כמין יתד, או שחיפהו כולו במסמרות כדי שלא תהא קרקע אוכלתו - מותר.												⚡
הא גופה קשיא אמרת נשרו רוב מסמרותיו - אף על גב דנשתיירו ביה טובא, והדר תני: ארבע או חמש - אין, טפי - לא												⚡
לא קשיא כאן - שנגממו, כאן - שנעקרו.	רב ששת:											!
ארבע או חמש מותר.												⚡
השתא חמש שרי, ארבע מיבעיא?												⚡
ארבע מסנדל קטן, וחמש מסנדל גדול.	רב חסדא:											!
מתיר עד שבע.	רבי:											⚡
מתיר עד שלש עשרה	והתניא: רבי:											⚡
נוטה שאני.												!
השתא דאתית להכי - לרבי יוחנן נמי לא קשיא, נוטה שאני.												⚡
אין הלכה כרבי אלעזר ברבי שמעון.	רב מתנה, ואמרי לה אמר רב אחדבוי בר מתנה אמר רב מתנה:											⚡

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O story-מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פשיטא, יחיד ורבים הלכה כרבים											ז	ס:	
מהו דתימא: מסתברא טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון בהא - קמשמע לן.											!	◊	ס:
אי לאו דקרו לי בבלאי שרי איסורי, שרינא ביה טובא.	רבי חייא:										■	◊	ס:
וכמה?											^		ס:
עשרין וארבע	בפומבדיתא אמרין:										!	◊	ס:
עשרין ותרתי.	בסורא אמרין:										!	◊	ס:
וסימניך - עד דאתא מפומבדיתא לסורא, חסר תרתי.	רב נחמן בר יצחק:										■		ס:
ולא ביחיד בזמן שאין ברגלו מכה.												■	ס:
הא יש ברגלו מכה - נפיק.												■	ס.א.
בהי מינייהו נפיק?												^	ס.א.
באותה שיש בה מכה	רב הונא:										!	◊	ס.א.
סנדל לשום צער עביד.	אלמא קסבר: [רב הונא]										■		ס.א.
באותה שאין בה מכה	חייא בר רב:										!	◊	ס.א.
לשום תענוג עביד, וזו שיש בה מכה - מכתה מוכחת עליה.	אלמא קסבר: [חייא בר רב]										■		ס.א.
ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב הונא											■		ס.א.
דאמר ליה רבי יוחנן לרב שמן בר אבא: הב לי מסנאי	[רבי יוחנן לרב שמן בר אבא]										○	■	ס.א.
יהב ליה דימין.	[רב שמן בר אבא]										○	■	ס.א.
אמר ליה: עשיתו מכה	[רבי יוחנן]										○	■	ס.א.
ודילמא כחייא בר רב סבירא ליה, והכי קאמר: עשית של שמאל מכה.											ז	◊	ס.א.
ואודא רבי יוחנן לטעמיה											■		ס.א.
כתפילין כך מנעלין - מה תפילין בשמאל, אף מנעלין בשמאל.	דאמר רבי יוחנן:										■	■	ס.א.
כשהוא נועל - נועל של ימין ואחר כך נועל של שמאל	מיתבי:										ז	◊	ס.א.
השתא דתניא הכי, ואמר רבי יוחנן הכי, דעבד הכי - עבד, ודעבד הכי - עבד.	רב יוסף:										■		ס.א.
דילמא רבי יוחנן הא מתניתא לא הוה שמיע ליה? ואי הוה שמיע ליה - הוה דר ביה. ואי נמי שמיע ליה, וקסבר: אין הלכה כאותה משנה.	אמר ליה אבוי:										ז	◊	ס.א.
ירא שמים יוצא ידי שתיהן.	רב נחמן בר יצחק:										■		ס.א.
ומנו - מר בריה דרבנא.											■		ס.א.
היכי עביד?											^		ס.א.
סיים דימיניה ולא קטר, וסיים דשמאליה וקטר, והדר קטר דימיניה.	[מר בריה דרבנא]										!	◊	ס.א.
חזינא לרב כהנא דלא קפיד.	[רב כהנא]										○		ס.א.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
כשהוא נועל - נועל של ימין ואחר כך נועל של שמאל, כשהוא חולץ - חולץ של שמאל ואחר כך חולץ של ימין. כשהוא רוחץ - רוחץ של ימין ואחר כך רוחץ של שמאל, כשהוא סך - סך של ימין ואחר כך של שמאל והרוצה לסוך כל גופו - סך ראשו תחילה, מפני שהוא מלך על כל איבריו.	תנו רבנן:												◊	סא.
ולא בתפילין.													■	סא. <
לא תימא אליבא דמאן דאמר שבת לאו זמן תפילין הוא, אלא אפילו למאן דאמר שבת זמן תפילין הוא - לא יצא, דילמא אתי לאיתויי ברשות הרבים.	רב ספרא:												◊	סא.
ואיכא דמתני לה אסיפא:													■	סא.
ואם יצא אינו חייב חטאת	[ספא]												◊	סא. <
לא תימא אליבא דמאן דאמר שבת זמן תפילין הוא - אלא אפילו למאן דאמר שבת לאו זמן תפילין הוא - אינו חייב חטאת, מאי טעמא - דרך מלבוש עבידא.	רב ספרא:												◊	סא.
ולא בקמיע בזמן שאינו מן המומחה.													■	סא. <
לא תימא עד דמומחה גברא ומומחה קמיע, אלא: כיון דמומחה גברא, אף על גב דלא מומחה קמיע.	רב פפא:												◊	סא.
דיקא נמי, דקתני ולא בקמיע בזמן שאינו מן המומחה ולא קתני בזמן שאינו מומחה - שמע מינה.													■	סא.
איזהו קמיע מומחה? כל שריפא, ושנה, ושלש, אחד קמיע של כתב, ואחד קמיע של עיקרין, אחד חולה שיש בו סכנה ואחד חולה שאין בו סכנה, לא שנכפה - אלא שלא יכפה.	תנו רבנן:												◊	סא.
וקושר ומתיר אפילו ברשות הרבים, ובלבד שלא יקשרנו בשיר ובטבעת ויצא בו ברשות הרבים - משום מראית העין.													◊	סא.
איזהו קמיע מומחה - כל שריפא שלושה בני אדם כאחד	והתניא:												◊	סא.
לא קשיא, הא - למחויי גברא, הא - למחויי קמיעא.													!	סא.
פשיטא לי: תלת קמיע לתלת גברי, תלתא לתלת זימני - איתמחי גברא ואתמחי קמיע. תלתא קמיע לתלתא גברי, חד חד זימנא - גברא איתמחי, קמיעא לא איתמחי. חד קמיע לתלתא גברי - קמיעא איתמחי, גברא לא איתמחי.	רב פפא:												◊	סא.
תלתא קמיע לחד גברא מאי? קמיעא - ודאי לא איתמחי: גברא איתמחי או לא איתמחי? מי אמרין: הא אסי ליה, או דילמא: מזלא דהאי גברא הוא דקא מקבל כתבא?	בעי רב פפא:												◊	סא.
תיקו.													■	סא.
קמיעין יש בהן משום קדושה או דילמא: אין בהן משום קדושה?	איבעיא להו:												◊	סא.
למאי הילכתא													◊	סא.
אילימא לאצולינהו מפני הדליקה													!	סא.
הברכות והקמיעין, אף על פי שיש בהן אותיות ומענינות הרבה שבתורה - אין מצילין אותן מפני הדליקה, ונשרפים במקומן.	תא שמע:												◊	סא.
אלא לענין גנייה.													!	סא.
היה כתוב על ידות הכלים ועל כרעי המטה - יגוד ויגזנו.	תא שמע:												◊	סא.
אלא ליכנס בהן בבית הכסא, מאי? יש בהן קדושה - ואסיר, או דילמא: אין בהן קדושה ושרי?													!	סא.
ולא בקמיע בזמן שאינו מן המומחה.	תא שמע:												◊	סא.
הא מן המומחה - נפיק.													◊	סא.
ואי אמרת קמיעין יש בהן משום קדושה - זמנין דמיצטרך לבית הכסא, ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים													◊	סא.
הכא במאי עסקינן - בקמיע של עיקרין.													!	סא.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שכת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אחד קמיע של כתב ואחד קמיע של עיקרין	והתניא:	⚡										◊	סא:
אלא, הכא במאי עסקינן - בחולה שיש בו סכנה.			!										סא:
אחד חולה שיש בו סכנה ואחד חולה שאין בו סכנה	והתניא:	⚡										◊	סא:
אלא, כיון דמסי, אף על גב דנקיט ליה בידיה - נמי שפיר דמי.			!										סא:
ובלבד שלא יאחזנו בידו ויעבידנו ארבע אמות ברשות הרבים	והתניא, רבי אושעיא:	⚡										◊	סב.
אלא הכא במאי עסקינן - במחופה עור.			!									◊	סב.
והרי תפילין, דמחופה עור			⚡										סב.
הנכנס לבית הכסא - חולץ תפילין ברחוק ארבע אמות, ונכנס	ותניא:	⚡										◊	סב.
התם משום שי"ן.			!									◊	סב.
שי"ן של תפילין הלכה למשה מסיני.	דאמר אביי:	⚡	!										סב.
דל"ת של תפילין הלכה למשה מסיני.	ואמר אביי:	⚡	!										סב.
יו"ד של תפילין הלכה למשה מסיני.	ואמר אביי:	⚡	!										סב.
ולא בשריון ולא בקסדא ולא במגפיים.												■	< סב.
שריון - זרדא.												■	סב.
קסדא אמר רב: סנוארטא.	[רב]											■	סב.
מגפיים אמר רב: פזמקי.	[רב]											■	סב.
לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם, ולא בכוליאיר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פלייטון. ואם יצתה - חייבת חטאת. דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											◊	מ
פותרין בכובלת ובצלוחית של פלייטון.	הכמים:											◊	מ
וחילופיהן באיש.	עולא:											■	ג
כל מידי דחזי לאיש - לא חזי לאשה, ומידי דחזי לאשה - לא חזי לאיש.	אלמא קסבר עולא:											■	סב.
הרועים יוצאין בשקין, ולא הרועים בלבד אמרו, אלא כל אדם. אלא שדרך של הרועים לצאת בשקין	מתירב רב יוסף:											⚡	◊
קסבר עולא - נשים עם בפני עצמן הן.	אלא אמר רב יוסף:											■	◊
המוצא תפילין מכניסן זוג זוג, אחד האיש ואחד האשה.	איתביה אביי:											⚡	◊
ואי אמרת נשים עם בפני עצמן הן והא מצות עשה שהזמן גרמא הוא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות												⚡	◊
התם קסבר רבי מאיר - לילה זמן תפילין הוא, ושבת זמן תפילין הוא, הוה ליה מצות עשה שלא הזמן גרמא, וכל מצות עשה שלא הזמן גרמא - נשים חייבות.												!	◊
והא הוצאה כלאחר יד היא												⚡	◊
באשה גזברית עסקינן.	רבי ירמיה:											!	◊
תרצת אשה, איש מאי איכא למימר?	רבא:											⚡	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O story-מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה אשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
פעמים שאדם נותן לאשתו טבעת שיש עליה חותם להוליכה לקופסא, ומניחתה בידה עד שמגיע לקופסא. ופעמים שהאשה נותנת לבעלה טבעת שאין עליה חותם להוליכה אצל אומן לתקן, ומניחה בידו עד שמגיע אצל אומן.	אלא אמר רבא:											!	◊		
ולא בכליאר ולא בכובלת.													◻		
מאי כוליאר?													^		
מכבנתא.	רב:												!	◊	
כובלת אמר רב: חומרתא דפילון.	[רב]												!	◊	
חומרתא דפילון.	וכן אמר רב אסי:												■		
לא תצא בכובלת ואם יצתה - חייבת חטאת, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]												◻	◊	
לא תצא, ואם יצתה - פטורה	הכמים:												◻	◊	
יוצאה אשה בכובלת לכתחלה.	רבי אליעזר:												◻	◊	
במאי קמיפלגי?													^		
משאוי הוא	רבי מאיר סבר:												◻	!	◊
תכשיט הוא, ודילמא שלפא ומחויא, ואתיא לאיתוייה.	רבנן סברי:												◻	!	◊
מאן דרכה למירמיה אשה שריחה רע, אשה שריחה רע - לא שלפא ומחויא, ולא אתיא לאיתוייה ארבע אמות ברשות הרבים.	רבי אליעזר סבר:												◻	!	◊
רבי אליעזר פטר בכובלת ובצלוחית של פלייטון	והתניא:												⚡	◊	
לא קשיא, הא - כי קאי אדרבי מאיר, הא - כי קאי אדרבנן, כי קאי אדרבי מאיר דאמר חייב חטאת - אמר ליה פטור, כי קאי אדרבנן דאמרי פטור אבל אסור - אמר איהו מותר לכתחלה.													!	◊	
ומאי רבי מאיר?													^		
לא תצא אשה במפתח שבידה, ואם יצאת - חייבת חטאת, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]												◻	!	◊
פטור בכובלת ובצלוחית של פלייטון.	רבי אליעזר:												◻	!	◊
כובלת מאן דכר שמה?													⚡		
וכן בכובלת, וכן בצלוחית של פלייטון, לא תצא, ואם יצאה - חייבת חטאת, דברי רבי מאיר.	חסורי מחסרא, והכי קתני: [רבי מאיר]												◻	!	◊
פטור בכובלת ובצלוחית של פלייטון.	רבי אליעזר:												◻	!	◊
במה דברים אמורים - כשיש בהם בושם, אבל אין בהם בושם - חייבת.													■		
זאת אומרת: המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי - חייב, דהא אין בה בושם - כפחות מכשיעור בכלי דמי, וקתני חייבת.	רב דא בר אהבה:												⚡		
בעלמא אימא לך - פטור, ושאני הכא - דליתיה למשא כלל.	רב אשי:												!	◊	
(עמוס 1) וראשית שמנים ימשתו, אמר רב יהודה אמר שמואל: זה פלייטון.	[רב יהודה אמר שמואל]												■	◊	
אף על פלייטון גזר רבי יהודה בן בבא, ולא הודו לו.	מתיב רב יוסף:												⚡	◊	
ואי אמרת משום תענוג, אמאי לא הודו לו?													⚡		
ולטעמיך, הא דכתיב	אמר ליה אביי:												!	◊	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שבת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבת (1) השתים במזרקי יין, רבי אמי ורבי אסי חד אמר: קנישקנין	חד: [רבי אמי/רבי אסי]											בב
שמזרקין כוסותיהן זה לזה	וחד: [רבי אמי/רבי אסי]											בב
הכי נמי דאסיר?												בב
והא רבה בר רב הונא אילע לבי ריש גלותא ושתה בקנישקנין, ולא אמר ליה ולא מידי?	[רבה בר רב הונא]											בב
אלא: כל מידי דאית ביה תענוג ואית ביה שמחה - גורו רבנן, אבל מידי דאית ביה תענוג ולית ביה שמחה - לא גורו רבנן.												בב
(עמוס 1) השכבים על מטות שן וסרחים על ערשם - אמר רבי יוסי ברבי חנינא: מלמד שהיו משתינין מים בפני מטותיהן ערומים.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											בב
אי הכי, היינו דכתיב (עמוס 1) לכן עתה יגלו בראש גלים? משום דמשתנין מים בפני מטותיהם ערומים יגלו בראש גולים?	מדגף בה רבי אבהו:											בב
אלו בני אדם שהיו אוכלים ושותים זה עם זה, ודובקין מטותיהן זו בזו, ומחליפין נשותיהן זה עם זה, ומסריחין ערסותם בשכבת זרע שאינו שלהן.	אלא אמר רבי אבהו:											בב
שלושה דברים מביאין את האדם לידי עניות, ואלו הן: המשתין מים בפני מטתו ערום, ומזלול בנטילת ידים, ושאשתו מקללתו בפניו.	רבי אבהו, ואמרי לה במתניתא תנא:											בב
המשתין מים בפני מטתו ערום אמר רבא: לא אמרן אלא דמהדר אפיה לפורייה, אבל לכראי - לית לן בה. ומהדר אפיה לפורייה נמי לא אמרן אלא לארעא. אבל במנא - לית לן בה.	[רבא]											בב
ומזלול בנטילת ידים אמר רבא: לא אמרן אלא דלא משא ידיה כלל, אבל משא ולא משא - לית לן בה.	[רבא]											בב
ולאו מלתא היא												בב
דאמר רב חסדא: אנא משאי מלא חפני מיא, ויהבו לי מלא חפני טיבואא.	[רב חסדא]											בב
ושאשתו מקללתו בפניו אמר רבא: על עסקי תכשיטיה	[רבא]											בב
והני מילי - הוא דאית ליה ולא עביד.												בב
מאי דכתיב (ישעיהו ג) ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון - שהיו מהלכות בקומה זקופה, ותלכנה נטיות גרון - שהיו מהלכות עקב בצד גודל, ומשקרות עינים - דהוה מלאן כוחלא לעיניהו ומרמון, הלון וטפוף - שהיו מהלכות ארוכה בצד קצרה, (ישעיהו ג) וברגליהן תעכסנה, אמר רב יצחק דבי רבי אמי: מלמד שמטילות מור ואפרסמון במנעליהן, ומהלכות בשוקי ירושלים, וכיון שמגיעות אצל בחורי ישראל, בועטות בקרקע ומתיוזות עליהם ומכניסות בהן יצר הרע כארס בכעוס.	דרש רבא בריה דרב עילאי:											בב
מאי פורענותיהם?												בב
(ישעיהו ג) והיה תחת בשם מק יהיה - מקום שהיו מתבשמות בו נעשה נמקים נמקים, (ישעיהו ג) ותחת חגורה נקפה - מקום שהיו חגורות בצלצול נעשה נקפים נקפים, (ישעיהו ג) ותחת מעשה מקשה קרחה - מקום שהיו מתקשטות בו נעשה קרחים קרחים, (ישעיהו ג) ותחת פתיגיל מחגרת שק - פתחים המביאין לידי גילה יהיו למחגרת שק, (ישעיהו ג) כי תחת יפי	כדריש רבה בר עולא:											בב
היינו דאמרי אינשי הלופי שופרא כיבא.	רבא:											בב
(ישעיהו ג) ושפה ה' קדקד בנות ציון אמר רבי יוסי ברבי חנינא: מלמד שפרחה בהן צרעת, כתיב הכא ושפה וכתבי התם: (ויקרא יד) לשאת ולספחת.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											בב
וה' פתהן יערה, רב ושמואל, חד אמר: שנשפכו כקיתון	חד: [רב/שמואל]											בב
שנעשו פתחיהן כיער.	וחד: [רב/שמואל]											בב
אנשי ירושלים אנשי שחן היו, אדם אומר לחברו: במה סעדת היום? בפת עמילה, או בפת שאינה עמילה, בין גודרלי או בין חרדלי, במסב רחב או במסב קצר, בחבר טוב או בחבר רע?	רב יהודה אמר רב:											בב
וכולן לזנות.	רב חסדא:											בב
עצי ירושלים של קינמון היו, ובעשה שהיו מסיקין מהן ריחן נודף בכל ארץ ישראל. ומשחרבה ירושלים נגנזו, ולא נשתייר אלא כשעורה, ומשתכח בגזאי דצימצמאי מלכתא.	רתבה אמר רבי יהודה:											בב
לא יצא האיש לא בסייף ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברומח, ואם יצא - חייב חטאת.	[ת"ק]											בב

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < מעשה-story O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
תכשיטין הן לו	רבי אליעזר:												♦	■
אינן אלא לגנאי, שנאמר: (ישעיהו ב) וכתתו חרבותם לאתים וחנינותיהם למזמרות ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.	חכמים:												♦	■
בירית - טהורה, ויוצאין בה בשבת.														■
כבלים - טמאים, ואין יוצאין בהן בשבת.														■
מאי באלה?													^	◊
קולפא.													!	◊
תכשיטין הן לו.	רבי אליעזר:													■
וכי מאחר דתכשיטין הן לו, מפני מה הן בטלין לימות המשיח?	תניא, אמרו לו לרבי אליעזר:												⚡	◊
לפי שאינן צריכין, שנאמר (ישעיהו ב) לא ישא גוי אל גוי חרב ותהו לנו בעלמא	אמר להן: [רבי אליעזר]												♦	!
מידי דהוה אשרגא בטיהרא	אביי:													!
ופליגא דשמואל														■
אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד גליות בלבד, שנאמר (דברים טו) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ.	דאמר שמואל:												♦	■
מסייע ליה לרבי חייה בר אבא														■
כל הנביאים לא נתבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא - (ישעיהו סד) עין לא ראתה אלהים זולתך.	רבי חייה בר אבא:												♦	■
וכי מאחר דתכשיטין הן לו, מפני מה הן בטלין לימות המשיח?	ואיכא דאמרי, אמרו לו לרבי אליעזר:												⚡	◊
אף לימות המשיח אינן בטלין.	אמר להן: [רבי אליעזר]													!
היינו דשמואל, ופליגא דרבי חייה בר אבא.														■
מאי טעמא דרבי אליעזר דאמר תכשיטין הן לו? דכתיב (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך.	אביי לרב דימי, ואמרי לה לרב אויא, ואמרי לה רב יוסף לרב דימי, ואמרי לה לרב אויא, ואמרי לה אביי לרב יוסף:													■
האי בדברי תורה כתיב	אמר ליה רב כהנא למר בריה דרב הונא:												⚡	◊
אין מקרא יוצא מידי פשוטו.	אמר ליה: [מר בריה דרב הונא]													!
אמר ליה: כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה תלמודא, ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא	[רב כהנא]												o	
מאי קא משמע לן													⚡	
דליגמר איניש, והדר ליסבר.													!	
סימן זרות														◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שני תלמידי חכמים המחדדין זה לזה בהלכה - הקדוש ברוך הוא מצליח להם, שנאמר (תהלים מה) והדרך צלח, אל תקרי והדרך אלא וחדוך. ולא עוד אלא שעולין לגדולה, שנאמר (תהלים מה) צלח רכב. יכול אפילו שלא לשמה - תלמוד לומר (תהלים מה) על דבר אמת. יכול אם הגיס דעתו - תלמוד לומר (תהלים מה) ועונה צדק. ואם עושין כן - זוכין לתורה שניתנה בימין, שנאמר (תהלים מה) ותורך נוראות ימינך.	רבי ירמיה אמר רבי אלעזר:											◊
זוכין לדברים שנאמרו בימינה של תורה:	רב נחמן בר יצחק											◊
מאי דכתיב (משלי ג) ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד, אלא בימינה ארך ימים איכא, עושר וכבוד ליכא? אלא: למיימינן בה - אורך ימים איכא, וכל שכן עושר וכבוד. למשמאלים בה - עושר וכבוד איכא, אורך ימים ליכא.	דאמר רבא בר רב שילא, ואמרי לה אמר רב יוסף בר חמא אמר רב ששת:											◊
שני תלמידי חכמים הנוחין זה לזה בהלכה - הקדוש ברוך הוא מקשיב להן, שנאמר (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' וגו' אין דיבור אלא נחת, שנאמר (תהלים מז) ידבר עמים תחתינו.	רבי ירמיה אמר רבי שמעון בן לקיש:											■
מאי ולחושבי שמו?												▲
אפילו חישוב לעשות מצוה, ונאנס ולא עשאה - מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה.	רבי אמי:											◊
כל העושה מצוה כמאמרה אין מבשרין אותו בשורות רעות, שנאמר (קהלת ח) שומר מצוה לא ידע דבר רע.	רב חיננא בר אדי:											◊
אפילו הקדוש ברוך הוא גזור גזירה - הוא מבטלה, שנאמר (קהלת ח) באשר דבר מלך שלטון ומי יאמר לו מה תעשה וסמיך ליה: שומר מצוה לא ידע דבר רע.	רב אסי ואיתימא רבי חנינא:											◊
שני תלמידי חכמים המקשיבים זה לזה בהלכה - הקדוש ברוך הוא שומע לקוין, שנאמר (שיר השיר יח) היושב בת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני, ואם אין עושין כן - גורמין לשכינה שמסתלקת מישראל, שנאמר (שיר השיר יח) ודגלו עלי אהבה.	רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש:											◊
שני תלמידי חכמים המדגלים זה לזה בהלכה - הקדוש ברוך הוא אוהבן, שנאמר (שיר השירים ב) ודגלו עלי אהבה.	רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש:											◊
והוא ידידי צורתא דשמעתא, והוא דלית להו רבה במתא למיגמר מיניה.	רבא:											◊
גדול המלוה יותר מן העושה, צדקה, ומטיל בכיס יותר מכולן.	ואמר רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש:											◊
אם תלמיד חכם נוקם ונוטר כנחש הוא - חגריהו על מתניך, אם עם הארץ הוא חסיד - אל תדור בשכונתו.	ואמר רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש:											◊
כל המגדל כלב רע בתוך ביתו - מונע חסד מתוך ביתו, שנאמר (איוב ו) למס מרעהו חסד, שכן בלשון יוגית קורין לכלב למס	רב כהנא אמר רבי שמעון בן לקיש, ואמרי לה אמר רב אסי אמר רבי שמעון בן לקיש ואמרי לה אמר רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש:											◊
אף פורק ממנו יראת שמים, שנאמר (איוב ו) ויראת שדי יעזוב.	רב נחמן בר יצחק:											◊
היא איתתא דעיילא לההוא ביתא למיפא, נבח בה כלבא, איתעקר ולדה.												◊
אמר לה מרי דביתא, לא תידחלי, דשקילי נביה ושקילין טופריה												◊
אמרה ליה: שקולא טיבותיך ושדיא אחיורי, כבר נד ולד.												◊
מאי דכתיב (קהלת יא) שמח בחור בילדותך ויטיבך לבך בימי בחורותיך והלך בדרכי לבך ובמראה עיניך ודע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט - עד כאן דברי יצר הרע, מכאן ואילך דברי יצר טוב.	רב הונא:											◊
עד כאן - לדברי תורה, מכאן ואילך - למעשים טובים.	ריש לקיש:											◊
בירית טוהרה												◊
בירית זו אצעה.	רב יהודה:											◊
בירית - טוהרה, ויוצא בה בשבת.	מתיהב רב יוסף:											◊
ואילו אצעה טמאה היא												◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
הכי קאמר: בירית תחת אצעדה עומדת.													◊	ג:30
בירית - באחת, כבלים - בשתים.	ייתב רבין ורב הונא קמיה דרב ירמיה, ויתב רב ירמיה וקא מנמנמ, ויתב רבין וקאמר:												◊	ג:30
אלו ואלו בשתים, ומטילין שלשלת ביניהן, ונעשו כבלים.	אמר ליה רב הונא:												◊	ג:30
ושלשלת שבו משוויא ליה מנא?													⚡	ג:30
וכי תימא כרבי שמואל בר נחמני													!	ג:30
מניין למשמיע קול בכלי מתכות שהוא טמא - שנאמר (במדבר לא) כל דבר אשר יבא באש, אפילו דיבור במשמע.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:												!	ג:30
בשלמא התם - קא בעו לה לקלא וקעביד מעשה. הכא מאי מעשה קעביד?													⚡	ג:30
הכא נמי קא עביד מעשה													!	ג:30
משפחה אחת היתה בירושלים שהיו פסיעותיהן גסות, והיו בתולותיהן נושרות. עשו להן כבלים, והטילו שלשלת ביניהן, שלא יהיו פסיעותיהן גסות ולא היו בתולותיהן נושרות	דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: איתער בהו רבי ירמיה, אמר להו: כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:												!	ג:30
יישר, וכן אמר רבי יוחנן.													■	ג:30
מניין לאריג כל שהוא שהוא טמא - מציץ.													◊	ג:30
וציץ אריג הוא?	אמר ליה אביי:												⚡	ג:30
ציץ כמין טס זהב, ורוחב שתי אצבעות, ומוקף מאוון לאוון, וכתוב עליו בשתי שיטין: י"ד ה"א למעלה וקודש למ"ד למטה.	והתניא:												⚡	ג:30
אני ראיתי - בעיר רומי וכתוב קדש לה' בשיטה אחת	ואמר רבי אליעזר ברבי יוסי:												⚡	ג:30
דברים שאמרתם לכם טעות הם בידי, ברם כך אמרו משום רבי יוחנן: מניין לתכשיט כל שהוא שהוא טמא - מציץ, ומניין לאריג כל שהוא שהוא טמא (ויקרא יא) - מאו בגד.	כי סליק רב דימי לנהרדעא, שלח להו: תנו רבנן:												■	ג:30
אריג כל שהוא טמא, ותכשיט כל שהוא טמא, אריג ותכשיט כל שהוא - טמא, מוסף שק על הבגד שטמא משום אריג.													◊	ג:30
אריג כל שהוא טמא - מאו בגד, תכשיט כל שהוא טמא - מציץ, אריג ותכשיט כל שהוא טמא (במדבר לא) מכל כלי מעשה.	רבא:												■	ג:30
ההוא במדין כתיב	ההוא מרבנן לרבא:												⚡	ג:30
גמר כלי כלי מהתם.	אמר ליה: [רבא]												!	ג:30
מוסף שק על הבגד שטמא משום אריג													■	ג:30
אטו בגד לאו אריג הוא?													⚡	ג:30
הכי קאמר: מוסף שק על הבגד, אף על פי שאינו אריג - טמא.													■	ג:30
למאי חזי?													⚡	ג:30
שכן עני קולע שלש נימין, ותולה בצואר בתו.	רבי יוחנן:												!	ג:30
(ויקרא יא) שק אין לי אלא שק, מניין לרבות את הקילקלי ואת החבק - תלמוד לומר או שק. יכול שאני מרבה את החבלים ואת המשיחות - תלמוד לומר שק מה שק טווי ואריג - אף כל טווי ואריג.	תנו רבנן:												■	ג:30
הרי הוא אומר במת (במדבר לא) וכל כלי עור וכל מעשה עזים וגו' תתחטאו - לרבות הקילקלי ואת החבק. יכול שאני מרבה את החבלים ואת המשיחות, ודין הוא, טימא בשרץ וטימא במת, מה כשטימא בשרץ - לא טימא אלא טווי ואריג, אף כשטימא במת - לא טימא אלא טווי ואריג.													■	ג:30
הן, אם היקל בטמא שרץ - שהיא קלה, נקיל בטומאת המת שהיא חמורה?													⚡	ג:30

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שכת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תלמוד לומר: בגד ועור בגד ועור לגזירה שוה, נאמר (ויקרא יא) בגד ועור בשרץ, ונאמר (במדבר לא) בגד ועור במת, מה בגד ועור האמור בשרץ - לא טימא אלא טווי ואריג, אף בגד ועור האמור במת - לא טימא אלא טווי ואריג. ומה בגד ועור האמור במת - טמא כל מעשה עזים, אף בגד ועור האמור בשרץ - טמא כל מעשה עזים.												◊ ■ !
אין לי אלא דבר הבא מן העזים, מנין לרבות דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה? תלמוד לומר: או שק.												◊ ■ !
והא אפיקתיה לקולקלי וחבק												◊ ■ !
הני מילי - מקמי דליתיה גזרה שוה, השתא דאתי גזירה שוה - אייתור ליה.												◊ ■ !
ואין לי אלא בשרץ, בטומאת מת מניין? ודין הוא טימא במת וטימא בשרץ, מה כשטימא בשרץ - עשה דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה כמעשה עזים, אף כשטימא במת - עשה דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה כמעשה עזים.												◊ ■ !
הן, אם הרבה בטומאת ערב - שהיא מרובה, נרבה בטומאת שבעה שהיא מועטת?												◊ ■ !
תלמוד לומר: בגד ועור בגד ועור לגזירה שוה נאמר בגד ועור בשרץ, ונאמר בגד ועור במת. מה בגד ועור האמור בשרץ - עשה דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה כמעשה עזים, אף בגד ועור האמור במת - עשה דבר הבא מזנב הסוס ומזנב הפרה כמעשה עזים.												◊ ■ !
ומופנה, דאי לאו מופנה - איכא למיפרך: מה לשרץ - שכן מטמא בכעדשה												◊ ■ !
לאי: אפנויי מופני. מכדי, שרץ איתקש לשכבת זרע, דכתיב (ויקרא כב) איש אשר תצא ממנו שכבת זרע, וסומך ליה, איש אשר יגע בכל שרץ, וכתיב ביה בשכבת זרע וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע, בגד ועור דכתב רחמנא בשרץ למה לי? שמע מינה - לאפנויי.												◊ ■ !
ואכתי, מופנה מצד אחד הוא הניחא למאן דאמר מופנה מצד אחד למידין ואין משיבין, אלא למאן דאמר למידין ומשיבין מאי איכא למימר?												◊ ■ !
דמת נמי אפנויי מופנה. מכדי, מת אתקש לשכבת זרע, דכתיב (ויקרא כב) והגעע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע, וכתיב בשכבת זרע, וכל בגד וכל עור, בגד ועור דכתיב רחמנא במת למה לי? שמע מינה: לאפנויי.												◊ ■ !
(במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא כלי זהב אצעה וצמיד טבעת עגיל וכומז. אמר רבי אלעזר: עגיל - זה דפוס של דדון, כומז - זה דפוס של בית הרחם.	[רבי אלעזר]											◊ ■ !
אי הכי, היינו דמתרגמינן מתוך - דבר המביא לידי גיחוך.	רב יוסף:											◊ ■ !
מגופיה דקרא שמע מינה, כומז - כאן מקום זימה.	אמר ליה רבה:											◊ ■ !
(במדבר לא) ויקצף משה על פקודי החיל, אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא: אמר להן משה לישראל שמא חזרתם לקלוקלכם הראשון?	[רב נחמן אמר רבה בר אבוא]											◊ ■ !
אמרו לו: לא נפקד ממנו איש.												◊ ■ !
אמר להן: אם כן, כפרה למה?												◊ ■ !
אמרו לו: אם מידי עבירה יצאנו - מידי הרהור לא יצאנו.												◊ ■ !
מיד - ונקרב את קרבן ה'.												◊ ■ !
מפני מה הוצרכו ישראל שבאותו הדור כפרה - מפני שזונו עיניהם מן הערוה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊ ■ !
מפני מה מנה הכותב תכשיטין שבחויץ עם תכשיטין שבפנים - לומר לך: כל המסתכל באצבע קטנה של אשה - כאילו מסתכל במקום התורפה.	רב ששת:											◊ ■ !
יוצאה אשה בחוטי שער, בין משלה, בין משל חבירתה, בין משל בהמה.												◊ ■ !
ובטוטפת ובסרביטין בזמן שהן תפורין												◊ ■ !
בכבול ובפאה נכרית לחצר.												◊ ■ !
במוך שבאונה, ובמוך שבסנדלה, ובמוך שהתקינה לנדתה. בפילפל, ובגלגל מלח, וכל דבר שניתן לתוך פיה, ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. ואם נפל - לא תחזיר.												◊ ■ !
שן תותבת, שן של זהב, רבי מתיר	[רבי]											◊ ■ !

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-kev: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שכת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	סד:
אוסרים.	חכמים:											♦	סד:
וצריכא: דאי אשמעינן דידה - משום דלא מאיס, אבל חבירתה דמאיס - אימא לא, ואי אשמעינן דחבירתה - דבת מינה הוא, אבל דבהמה - לאו בר מינה הוא, אימא לא - צריכא.												♦	סד:
ובלבד שלא תצא ילדה בשל זקנה, וזקנה בשל ילדה.	תנא:											♦	סד:
בשלמא זקנה בשל ילדה - שבח הוא לה, אלא ילדה בשל זקנה אמאי? גנאי הוא לה.											⚡	סד:	
אידי דתנא זקנה בשל ילדה תנא נמי ילדה בשל זקנה.											!	סד:	
בככול ובפאה נכרית לחצר.												■	סד:
כל שאסרו חכמים לצאת בו לרשות הרבים - אסור לצאת בו לחצר, חוץ מככול ופאה נכרית.	רב:											♦	סד:
הכל כככול.	רבי ענני בר ששון משמיה דרבי ישמעאל:											♦	סד:
בככול ובפאה נכרית לחצר.	תנן:											⚡	סד:
בשלמא לרב - ניהא, אלא לרבי ענני בר ששון קשיא.												⚡	סד:
רבי ענני בר ששון משמיה דמאן קאמר ליה - משמיה דרבי ישמעאל בר יוסי, רבי ישמעאל בר יוסי תנא הוא ופליג.												!	סד:
ורב, מאי שנא הני?												⚡	סד:
כדי שלא תתגנה על בעלה.	עולא:											!	סד:
(ויקרא טו) והדוה בנדתה, זקנים הראשונים אמרו: שלא תחול ולא תפקוס ולא תתקשט בכגדי צבעונין	כדתניא: [זקנים הראשונים]											♦	סד:
אם כן אתה מגנה על בעלה, ונמצא בעלה מגרשה. אלא מה תלמוד לומר והדוה בנדתה - בנדתה תהא עד שתבא במים.	עד שבא רבי עקיבא ולימד:											♦	סד:
כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין - אפילו בחדרי חדרים אסור.	רב יהודה אמר רב:											■	סד:
ולא בזוג אף על פי שפקוק	תנן:											⚡	סד:
פוקק לה זוג בצוארה ומטייל עמה בחצר	ותניא אידך:											⚡	סד:
תנאי היא												!	סד:
שוחטין בחמה, אבל לא כנגד העם	דתניא: [רבנן]											♦	סה:
אוסרין.	רבי אליעזר ורבי שמעון:											♦	סה: